

fjerne den privilegerede Valgret fra dette Ting og i det hele taget gennemføre den almindelige Valgret ogsaa til dette Ting. „De to Tempi“ ere, forekommer det mig, mislykkede, og selv om man smører lidt mere Sukker paa til den ene Side og lidt mere Sukker til den anden, tror jeg alligevel ikke, det gaar. Man vil blive nødt til at føje til og føje til saalænge, til man kommer dertil, at man virkelig tager Skridtet fuldt ud. Det er min Opfattelse, at der kun er to Veje for Regeringen at gaa, enten at følge Grundlovens Bud og opfylde det eller ogsaa for Alvor at tage Kampen op mod det privilegerede Landsting og gennemføre den almindelige Valgret og helst Etkammersystemet.

Der er altsaa efter mit Skøn ikke nogen stor Udsigt til, at dette Forslag bliver til Lov. At det ikke bliver det i Aar, er temmelig sikkert, og jeg tror heller ikke, at det i kommende Aar vil lykkes at føre det igennem. Der kunde derfor, forekommer det mig, være Grund til at optage den Tanke, der flere Gange har været fremme, at gaa til en ganske midlertidig Valgkredsordning, der ophævede de Uretfærdigheder, der trods Grundlovens Bud findes i Valgkredsloven. Det var maaske et Maal, der kunde naas, og det vilde jeg anbefale at stræbe imod.

For øvrigt vil jeg anbefale, at dette Forslag gaar i Udvalg, saa kunne vi altid se nærmere paa, hvordan det ser ud.

Trier: Den Modtagelse, som det foreliggende Lovforslag har faaet i Dag heri Tinget, tyder jo ikke paa, at det Æg i nogen nær Fremtid vil blive udruget. Den ærede foregaaende Taler (Harald Jensen) sagde endogsaa, at Modtagelsen var at sammenligne med en Spand iskoldt Vand, der var kastet over et svagt Væsen. Deraf vilde jeg nu ikke slutte, at dette svage Væsen absolut vilde tage sin Død derover. Mangen en Gang kan en Spand iskoldt Vand netop være en god Kur lige overfor Svagheden. Det var muligt, at netop den Modtagelse, som et Forslag af denne Art har faaet heroppe, kunde være et Middel til at styrke de Krav, der oprindeligt have baaret Forslag i den Retning frem, og maaske styrke dem saaledes, at de skærpedes og bleve videregaaende end det, der i Øjeblikket mentes at kunne opnaas.

Hvis det var i Folketinget, denne Forhandling i Øjeblikket fandt Sted, saa vilde jeg finde det ganske naturligt at pege paa, at Forslaget, som det er, ikke fyldestgør de naturlige Fordringer, der kunne stilles

fra et demokratisk Synspunkt, og gøre opmærksom paa de videregaaende Fordringer i Retning af Forfatningsændringer, som ere ganske naturlige, saaledes som vort politiske Liv har udviklet sig. Men nu kommer dette Forslag imidlertid fra Folketinget efter at have været behandlet der, og det kommer som et Tilbud og et Krav til Landstinget. Saa bliver Situationen en noget anden, saa bliver Opgaven ikke den at stille Fordringerne i Øjeblikket endnu mere yderliggaaende, men netop at hævde dette, at her er et Grundlag, selv om det indskrænker sig til enkelte Punkter, ved hvis Vedtagelse der vil kunne skabes, i alt Fald for nogle Aaringer, Fred i Forfatningskampen, medens man ruster sig til at gaa til det næste Skridt deraf.

Der er sagt, at Hovedsagen i dette Forslag er Ordningen af Tallet paa Folketingets Medlemmer. Ja, det er Hovedsagen, for saa vidt man derved vil frembringe en formel Overensstemmelse mellem Valgordningen og det, der staar i Grundloven. Men i Realiteten, naar man ser bort fra den Opgave at skaffe ligelig Repræsentation Landet over, saa er det dog ikke noget absolut afgørende, om Folketingets Medlemsantal er 114, eller om det kan strække sig nogle Tal videre op, til 132. Jeg skulde tro, at en betydeligere Indflydelse paa den politiske Udvikling vil det have, at man lukker helt nye Lag af Befolkningen ind i det politiske Livs Rettigheder. Jeg tillægger det, at denne Gang for første Gang Forslag om Kvinders politiske Valgret er kommet fra Folketinget herop til Landstinget, en stor Betydning, fordi man derved har anerkendt en Fordring, der med Nødvendighed i Aarenes Løb maatte arbejde sig frem til Anerkendelse. Saa længe man ikke vil driste sig til at paastaa, at Kvinderne ikke ere Mennesker i samme Forstand som Mændene, saa længe har man jo i Virkeligheden fra Retfærdighedshensynet intet som helst Udgangspunkt for at nægte dem en saa naturlig Ret som Deltagelsen i Afgørelsen af den Udvikling, paa hvilken ogsaa deres Interesser i saa høj Grad bero. — Der er blevet sagt, at Kvindernes Forhold til Hjemmet umuliggjorde eller vanskeliggjorde denne Opgave. Jeg tror slet ikke, at dette er Tilfældet. For en Mangfoldighed af Kvinder er det jo ganske afgjort, at det ikke betyder noget som helst, og selv de Kvinder, der have et Hjem at varetage i snævrere Betydning, skulde dog ikke være saaledes stavnsbundne indenfor Hjemmets Grænser, at deres Blik ud derover ikke